

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כיון שזהו ביתו של הקב"ה, הרי בודאי שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ביחד עם כל הצדיקים) נמצא באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, כמובן מהנהגת יהושע, "לא ימיש מתוך האוהל"

ראה עמוד 6

ערב שבת קודש ויום א' דחג הסוכות
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תלב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הו"ח ר' שמואל פסח ב"ר יעקב דוד ע"ה
נפטר ביום ג' תשרי - צום גדלי' ה'תשנ"ה
וזוגתו האשה החשובה מרת פריידל חדוה
ב"ר זאב וואלף ע"ה
נפטרה ביום ד' אדר שני ה'תשנ"ה

פיס

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הרה"ת ר' שניאור זלמן הלוי וזוגתו מרת אסתר שיינדל
ומשפחתם שיחיו שגלוב

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

”ברשות אדוננו מורנו ורבנו”

לפנינו צילום נדיר ומיוחד משיחת כ”ק אדמו”ר הריי”צ בסעודת יום ב’ דחג הסוכות ה’תש”ד עם הגהות כ”ק אדמו”ר מלך המשיח שליט”א על דפי השיחה (נדפסה בשה”ש תש”ד ע’ 20)

להלן פענוח הצילום (הכתי”ק בא בהדגשה):

בסעודת יום ב’ דחה”ס

כג. (הרמ”ש [כ”ק אד”ש מה”מ] שאל איך נהגו בני הצ”צ בברהמ”ז כשברכו בפני הצ”צ, אין דעם נוסח פון ברשות אדמו”ר הרב בעל הבית, אם אמרו גם מרנן ורבנן ורבותי, וענה כ”ק אדמו”ר שליט”א [הריי”צ נ”ע]:) בני הצ”צ כשברכו בפני הצ”צ אמרו רק “ברשות אדוננו מורנו ורבנו, הרב בעל הבית” ולא יותר.

הסדר אצל הצ”צ הי’ – במשך איזה שנים – שבניו אכלו אמו בכל ש”ק ובסעודת ש”ק ביום הי’ מכבד את בניו לברך עפ”י הסדר של שנותיהם, וחוזר חלילה.

זקני [כ”ק אדמו”ר ה]מהר”ש אם הי’ יושב בסעודה עם העולם הי’ מברך בעצמו ובביתו הי’ נוהג לברך לביל ש”ק ובסעודת היום הי’ מכבד לבניו ולחתניו וגם לבני המשפחה. דער טאטע פלעגט אפ’ נאך די הסתלקות פון זיידען מהר”ש נ”ע ווען ער פלעגט בענטשן אנהויבן ברשות... און אפשיטעלן זיך א וויילע, נאָכדעם גומר זיין מרנן ורבנן ורבותי. אזוי האָט ער זיך נוהג געווען כל ימי חייו, נאָר ער פלעגט דאָס מאַכען אַזוי, אַז ס’איז ניט געווען ניכר (ער פלעגט זיך פאַרקוקען אויפ’ן כוס וכדומה). אפאָר וואָכען פאַר די הסתלקות פון טאטען, האָט הרב יעקב לאנדא עפעס דערקענט און האָט געפרעגט ביי טאטען, פאַרוואָס ער שטעלט זיך אָפּ ביי ברשות, האָט דער טאטע געגעבן אַ שמיכל. כשיצא הרב לאנדא רופט זיך אָפּ דער טאטע צו מיר, ער [הר”י לנדא] האָט זיך צו צו שפעט געכאַפט.

אבא פערסאן האָט דערציילט: ביי אונז איז דאָך דעם מנהג צו זאָגען ברכות השחר באַלד אין דער פרי אין הויז. אין פוילען איז אַ מנהג צו זאָגען די ברכות השחר אין ביהמ”ד. נאָכדעם ווי ער טרינקט אָפּ קאווע און רעדט דב”ט איז 1 אַ זייגער קומט ער אין ביהמ”ד און שטעלט זיך אַוועק זאָגען הנותן לשכוי בינה – אַ קלוגער האָן!...

מוקדש לעילוי נשמת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אגטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמחת ה'תשס"ב
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקיים העידור "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בנאולה האמתית והשלימה

כיצד כל אחד יכול לראות את הרבי בהקיץ

כאשר ממלאים את שליחותו של הרבי, אזי הרבי נמצא יחד איתו, והרבי הוא זה שפועל את הענין • ישנה ההוראה שכאשר ממלאים את שליחותו של הרבי הופכים להיות בבחי' משרת, והרבי נמצא יחד איתו היכן שהוא נמצא, אפילו כשהוא במדינה רחוקה, כיון שהוא פועל את שליחותו של הרבי • תרגום חפשי ומעובד משיחת ליל שמחת-תורה, קודם הקפות, ה'תשכ"ז – בלתי מוגה

– נערך ע"י מערכת "יהי המלך" * –

בכוס תה ומזונות, ובעת מעשה דיבר על ענין הנ"ל וסיפר את הסיפור דלהלן.

ב. בהקדמה לסיפור, אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר (בתור מאמר המוסגר):

ידוע שכאשר אדמו"ר הזקן הגיע להרב המגיד ממעזריטש, הוא חשב בתחילה לחזור משם, אבל אח"כ החליט להשאר אצל הרב המגיד בתור משרת.

הענין של משרת, שהוא נמצא היכן שהרב נמצא. כ"ק מו"ח אדמו"ר הביא אז שני מקורות מיהושע שבהם רואים שמשרת נמצא בתמידות עם הרב:

(א) מה שנאמר במ"ת² "ויקם משה ויהושע משרתו וגו' ויעל משה אל הר האלקים", ואומר רש"י "לא ידעתי מה טיבו של יהושע

א. בהתוועדות דליל שמע"צ תש"ה (בסוכה) סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר¹, שלפני כמאה שנה, בשנת תרכ"ג, סיפר אדמו"ר המהר"ש לילדיו שהיום מלאו מאה שנה בדיוק מאז שאדמו"ר הזקן ראה את הבעש"ט בהקיץ (בשנת תקכ"ז – לאחר הסתלקותו)

– כפי שהי' הסדר, שבני הנשיאים נהגו להצטרף להפרד מהסוכה, וכך גם אז הלכו אדמו"ר המהר"ש וילדיו – הרבי (מוהרש"ב) נ"ע עם אחיו ואחיותיו – ונפרדו מהסוכה

(* השיחה מובאת בעריכה מחודשת, ובהוספת מראי-מקומות בשוה"ג. לעריכת השיחה נעזרנו ב"ספר השליחות" (בעריכת הרמ"מ ש"י לאופר). המו"ל.

(1) סה"ש תש"ה ע' 52*. וראה "התמים" ח"ב ע' מח.

(* להעיר שספר השיחות תש"ה הי' אז - כפי הנראה - בשלבי הכנה אחרונים לדפוס (נדפס לראשונה בסוף שנת תשכ"ז (שש"ק ח"י אדלז)). ובמשך ההתוועדות הביא כ"ק אד"ש מה"ם כ"כ סיפורים מהתוועדות שמע"צ תשי"ה. המו"ל.

(2) משפטים כד, יג.

כאן, ומסביר שהוא ליוה אותו.

(ב) מה שנאמר על יהושע³ "לא ימיש מתוך האוהל". וע"כ רש"י כבר לא מפרש כלום, כיון שמובן בפשטות שענינו של משרת הוא להיות היכן שנמצא האדון.

והנה, הטעם לזה שדוקא במתן תורה שואל רש"י "לא ידעתי טיבו של יהושע כאן", כי לרש"י מפריע מדוע כאן הלך יהושע עם משה – הרי בסופו של דבר משה רבינו עלה לבדו להר, וע"כ מסביר רש"י שיהושע ליוה אותו.

משא"כ על הפסוק "לא ימיש מתוך האהל" לא התעכב רש"י לשאול מדוע הי' "לא ימיש" [אף שבודאי היו זמנים שבהם התעסק משה בעניניו הפרטיים ולא למד עם יהושע (ללא הבט ע"כ ש"משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע"⁴)], ואעפ"כ יהושע "לא ימיש מתוך האהל", כיון שענינו של משרת הוא להיות כל הזמן היכן שהאדון נמצא, וכדלקמן.

ע"כ הי' מאמר המוסגר.

ג. הסיפור עצמו:

בחג הסוכות שנת תקכ"ז, כאשר אדמו"ר הזקן הי' משרת אצל הרב המגיד, ישב הרב המגיד בסוכה ונכנס אחריו אדמו"ר הזקן, אמר לו הרב המגיד: תנעל את הדלת כדי שאף אחד לא יכנס, אל תכנס להתפעלות, אלא תקח את-זה בפנימיות ובהתיישבות – הרבי מגיע ("דער רבי קומט")!

– ואז ראו הם את הבעש"ט בהקיץ, שבע שנים לאחרי הסתלקותו!

ובזה רואים את מעלתו הגדולה של

משרת, שדוקא עי"ז זכה אדמו"ר הזקן לראות את הבעש"ט בהקיץ ז' שנים אחרי הסתלקותו.

ד. ולכאורה אינו מובן:

הרי נשיאותו של הרב המגיד נמשכה שלש עשרה שנה עד שנת תקל"ג, ואדמו"ר הזקן הי' אצלו במשך זמן זה פחות משלוש שנים – ל"ב חדשים, וכלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר "לב חדשים", שזהו חלק קטן משנות נשיאותו של הרב המגיד (עאכ"כ לא רוב שנות נשיאותו), ואיך אפשר לומר שאדמו"ר הזקן הי' אצלו משרת ובאופן הנ"ל ד"לא ימיש"?

והביאור בזה:

אף שאדמו"ר הזקן לא הי' אצל המגיד כל הזמן, אלא נסע לליאזנא, אעפ"כ הרי הוא נסע לשם כדי למלא את שליחותו של המגיד – להפיץ שם חסידות, וכיון שנסע בשליחותו למלא את רצונו, אזי המגיד הי' איתו כל הזמן.

ה. כאמור כמה פעמים, כל הענינים משתקפים בנגלה, שהרי "תורה אחת לכולנה", אזי ישנה חקירה בענין "שלוחו של אדם כמותו"⁵ – ג' אופנים שניתן ללמוד זאת⁶:

(א) את הפעולה אכן עושה השליח, אלא שיש לו נתינת כח מהמשלח כדי לעשות את הפעולה במקומו.

(ב) שכח העשי' של השליח, הוא כח העשי' של המשלח.

(ג) שגופו של השליח נהי' בדיוק כמו המשלח, מציאותו היא מציאות המשלח.

כ"ז מדובר ע"כ שהשליח נהי' כמו המשלח,

(5) ברכות לד, ב – במשנה. וש"נ.

(6) ראה לקח טוב – להר"י ענגיל – כלל א. ובכ"מ. וראה גם לקו"ש ח"כ ע' 303 ובהנשמן שם הערה 16. וראה גם שם בשוה"ג להערה 17.

וע"פ המבואר בכתבי האריז"ל¹² שדורנו זה הוא גלגול של הדור שיצאו ממצרים, ולכן כשם ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים"¹³, כך תהי' הגאולה מגלות זה האחרון בשכר נשים צדקניות שבדורנו¹⁴ – מובן, שההוספה בהצניעות דנשי ובנות ישראל בזמן האחרון, ממחרת ומזרזת עוד יותר את הגאולה האמיתית השלימה, שאז יהי' "עולם חדש", "שמים חדשים וארץ חדשה"¹⁵, ו"תורה חדשה מאתי תצא"¹⁶.

(מקונטרס מעייני הישועה – ה'תנש"א)

(12) ל"ת וסה"ל שמות ג, ד. שער הגלגולים הקדמה (14) ראה יל"ש רות רמז תרו בסופו. כ. (15) ישעי' סה, יז. סו, כב. (16) שם נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני' הרה"ח ר' **שמואל** שי' והרה"ח ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

המשך מעמוד 11:

ויתירה מזה: גם לאחרי ששמח ורוקד בשמחת בית השואבה משך זמן ארוך עד שרגליו עייפות כבר מרוב הריקוד וידיו עייפות ממחיאיות-כפים, ונופלת לו מחשבה להפסיק לרקוד, או שמישהו מעיד לו שהגיע הזן להפסיק לרקוד – הרי, לא זו בלבד שאינו נותן שיבלבלוהו מהשמחה, אלא אדרבה, ססוחף בהשמחה גם את (הדבר ועאכ"כ) האדם המבלבל, באמרו: "הער זיך איין", הנך נקרא "אדם", ע"ש אדמה **לעליון**, שהוא למעלה מכל מדידה והגבלה, וכיון שכן, עליך לצאת מהמדידה וההגבלה שלך, ולשמוח בשמחת בית השואבה באופן שלמעלה ממדידה והגבלה!...

ועד כדי כך, ש"יעיד עליו יודע תעלומות" (כהלשון הידוע) שהשמחה שלו היא שמחה אמיתית באופן של עליו והוספה מיום ליום.

(מקונטרס "מעייני הישועה" ה'תשנ"ב)

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת **רוזה** בת ר' **יצחק מאיר** ע"ה **מיינציץ** נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר הצות היום – ה'תשס"ב יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

הוספה בצניעות ממהרת ומזרזת עוד יותר את הגאולה

א' המעלות העיקריות דנשי ובנות ישראל היא – צניעות:

אצל שרה – הראשונה מארבע האמהות – נאמר¹ ”הנה באוהל”, ומפרש רש”י (לבן חמש למקרא² שלומד פירוש רש”י³ פשוטו של מקרא⁴) ”צנועה היא”, ובהתאם לכך נעשית גם הנהגת כל אשה ובת בישראל באופן ש”צנועה היא”, שלכן ”הנה באוהל”, ”כל כבודה בת מלך פנימה”⁵.

[ולהעיר, שענין הצניעות שייך (לא רק לבני, אלא) גם לאוה”ע, ועד כדי כך, שמצינו שהנהגה דהיפך הצניעות גרמה שלא יהי קיום לעולם (כמסופר בפשוטו של מקרא⁶), שלכן הי צ”ל עולם חדש” (כלשון חז”ל⁷); אלא, שבצניעות גופא ישנם כמה דרגות, עד למעלת הצניעות דבני”].

ובצניעות דנשי ובנות ישראל גופא שייך עילוי והוספה (כבכל דבר טוב וקדושה) – צניעות לפנים מצניעות.

ובימינו אלה (בדור הכי אחרון, ובפרט בשנה האחרונה) ניתוסף דבר נפלא בנוגע לענין הצניעות⁸ – כפי שרואים בגלוי דבר הבולט⁹ שלאחרונה ניתוסף צניעות בהלבושים דנשי ובנות ישראל¹⁰, שהלבושים הם באופן שאינו בולט ואינו מגרה ופועל היפך הצניעות בנוגע למחשבה דהאנשים (הבעל או האח), אלא אדרבה, באופן המדגיש ש”כל כבודה בת מלך פנימה”¹¹.

- (1) וירא יח, ט.
- (2) אבות ספ”ה.
- (3) ועד שמספרים לו תוכן פירוש רש”י (בסגנון המתאים להבנתו) עוד לפני שמגיע לגיל דלימוד פירוש רש”י.
- (4) פרש”י בראשית ג, ח. שם, כד. ועוד.
- (5) תהלים מה, יד. הובא ברמב”ם הל’ אישות פי”ג הי”א.
- (6) ס”פ בראשית.
- (7) ב”ר פ”ל, ח.
- (8) כמו בכמה ענינים, שעד עתה ידעו שמפורש כן בתורה, תורת-אמת, שלכן יודעים בוודאות שכן הוא
- האמת; אבל בימינו אלה רואים הדברים גם בפועל ובגלוי.
- (9) אלא שלא שמים לב על זה, בכמה ענינים שעם היותם (ואדרבה – בגלל היותם) דבר הבולט לא שמים לב אליהם.
- (10) ויש אומרים שנתקבל הדבר גם אצל אומות העולם – (כ”ק אדמו”ר שליט”א חייך, ואמר: אינני יודע מה נעשה אצל אוה”ע (ויכולים לברר אצלם), אבל, כך נמסר לי.
- (11) ואין להאריך בזה כשנמצאים בין גברים, ובפרט שכל א’ מהנשואים שביניהם רואה הצניעות של זוגתו (פלג גופא – זח”ג ז, ב. קט, ב. ועוד) ובתו בנוגע להבושים שלהם.

אבל בנוגע למשלח עצמו לא מוצאים האם הוא נהי כמו השליח; אמנם, גם בנוגע למשלח יכולים ללמוד בג’ אופנים הנ”ל, עד לאופן הג’ – שהמשלח הופך להיות מציא אותו של השליח.

ו. כן הוא גם ברוחניות הענינים:

כאשר אדמו”ר הזקן נסע למלאות את שליחותו של הרב המגיד, אזי מציא אותו של המשלח (הה”מ) הפכה להיות מציא אותו של השליח (אדה”ז), ומזה מובן שהיכן שהי’ הרב המגיד שם הי’ גם אדמו”ר הזקן.

כך גם עכשיו, כאשר ממלאים את שליחותו של הרבי, אזי הרבי נמצא יחד איתו, והרבי הוא זה שפועל את הענין⁷.

ומאחר שאדמו”ר הזקן הי’ במצב של משרת, זה פעל שיראה את הבעש”ט לאחרי הסתלקותו, בהקיץ –

שנוסף על המעלה של הבעש”ט מצד עצמו, ישנה מעלה נוספת בזה שהבעש”ט ”עבר” כבר את המעלה ד”עפר אתה ואל עפר תשוב”⁸ (לא כאלהו הנביא שעלה בסערה השמימה), ואדמו”ר הזקן ראה את הבעש”ט בהקיץ ולא בחלום, בזמן כזה שמחוייבים בתורה ומצות; וע”ד מעלת משה על שאר הנביאים – שכל הנביאים כדי שיוכלו לקבל

(7) להעיר מסה”ש שם ע’ 55 (בתרגום חפשי): נתתי הנ”י שלי להרבי, במילא לא ”אני” יודע.

(8) בראשית ג, יט. וראה סה”ש תורת שלום ע’ 46. וראה גם ס’ מגדל עוז ע’ קנה (בשם רבינו הזקן).

את הנבואה הוצרכה להיות אצלם הפשטת הגשמיות, משא”כ משה הי’ עומד על עמדו⁹ – עד”ז כאן היתה (אצל אדה”ז) מעלה זו, שהוא ראה את הבעש”ט בהקיץ.

ז. ובנוגע לפועל:

ישנם כאלו שהיו בבחי’ משרת אצל הרבי בחיים חיותו בעלמא דין, מי בענין זה ומי בענין אחר, והם רוצים גם עכשיו להיות בבחי’ משרת אצל הרבי.

אזי ישנה ההוראה, שכאשר ממלאים את שליחותו של הרבי הופכים להיות בבחי’ משרת והרבי נמצא יחד איתו היכן שהוא נמצא, אפילו במדינה רחוקה, כיון שהוא ממלא את שליחותו של הרבי.

ו”לא בשמים היא”¹⁰ ו”לא נפלאת היא”¹¹, אלא ”קרוב אליך הדבר מאוד גו’ לעשותו”¹² בפועל, אצל כאו”א שייך ענין זה שהרבי נמצא יחד איתו והוא יכול לראות את הרבי ובהקיץ¹³, ועי”ז הוא רואה את כל הרביים¹⁴.

(9) רמב”ם הל’ יסודי התורה פ”ז ה”ז.

(10) נצבים ל, יב.

(11) שם, יא.

(12) שם, יד.

(13) להעיר משיחות קודש תשי”ג (הוצאה חדשה) ע’ 228 (תרגום חפשי): הרבי (מהור”צ) סיפר, שפעם אמר הרבי נ”ע ”לכו נא ונוכחה” (ישע”א, יח). היו שם אז חסידים של אדמו”ר המהר”ש, והוא פעל שראו אז את אדמו”ר המהר”ש... (חסר קצת בהנחה).

באם רוצים רואים גם היום, אלא שהיצי”ד הרי הוא פיקח וערמומי, ”קלוגניקער” בלשונו של הרבי, והוא מעורר את השכל.

(14) חסר הסיים.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת ר’ יוסף ארי’ לב בן משה באר ע”ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע”ה זיסק יח”ד שתיכף ומיד ממש יקוים העידו”ה הקיצו ורננו שוכני עפר” והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

"לא ימיש מתוך האוהל"

מבית הכנסת זה

כאשר שואלים יהודי שנמצא בגלות, הן אלה שנמצאים בארצות הגולה, והן אלה שנמצאים בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, בסמיכות לכותל המערבי¹, מהו ה"נס" שמצפה ומשתוקק אליו, יענה מיד בפשטות: נס דגאולה האמיתית והשלימה!

בלשון הידוע – שבכמה וכמה קהילות מישאל נהגים לאמרו גם בדיבור, ואלה שאינם נוהגים לאמרו בדיבור, ה"ז במחשבתם – "אחכה לו בכל יום שיבוא"², ועאכו"כ בזמן סגולה, כבנדון-דין, שנה שהר"ת שלה הוא "תהא שנת נסים", החל מנס הגאולה.

[ויש להוסיף, שבענין ה"נסים" נכלל גם זה ש"לא יבטלו במציאות ממש באור ה' הנגלה כו" – במכ"ש וק"ו מתורת הבעש"ט³ בנוגע לעבודת התפלה שבכל יום, ש"זהו חסד גדול מהשי"ת שאדם חי אחר התפלה, שלפי דרך הטבע ה' לו למות כו", היינו, שזה שנשאר חי אחר התפלה הו"ע של "נס"].

ומעלה נוספת גם מצד המקום – בית-הכנסת ובית-המדרש, בית שמגדלין בו תורה ותפלה⁴ והחלטות טובות על גמ"ח, ביתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, ב' שמותיו קשורים עם הגאולה (כמדובר כמ"פ), ומובן, שכל עניינו הם בהדגשה יתירה בבית שבו התפלל ולמד ועבד עבודתו במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ו"קדושה אינה זהה ממקומה"⁵, ועוד ועיקר – שכיון שזהו ביתו של הקב"ה, הרי בודאי שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו (ביחד עם כל הצדיקים) נמצא באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, כמובן מהנהגת יהושע, "יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האוהל"⁶, שבודאי למד זה מהנהגת משה רבו, להמצא תמיד באותו מקום שבו נמצא הקב"ה, ובפרט מצד הביטול דמשה⁷ – "ונחנו מה"⁸, שכל מציאותו אינה אלא "סימן" על המציאות דלמעלה.

בשעה שזוהי פעולה שדורשת משך זמן ארוך (לאחרי בוא השלוחים למקומות אלו), ובודאי שלפנ"ז יבוא כבר משיח צדקנו?!

והמענה על זה – בדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר – שבאופן כזה התנהגו בני" (בהדרכתם של גדולי ונשיאי ישראל) במשך כל הדורות, שביחד עם האמונה השלימה בביאת המשיח באופן ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", "שיבוא בכל יום", השקיעו כחם ומרצם בפעולות של תומ"צ שהם לטווח ארוך, אשר, היסוד להנהגה זו למדים מהנהגת בני" בהמסעות שבמדבר, שגם במסע שחננו בו משך זמן קצר בלבד, הקימו את המשכן באותו אופן שהקימוהו בחנייתם למשך זמן ארוך.

ועד"ז בנדו"ד, שעושים כל ההכנות הדרושות לחגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום, מתוך אמונה שלימה שמשיח צדקנו בא תיכף ומיד, שאז יחגגו כל בני" שמחת בית השואבה בביהמ"ק השלישי.

. . ויה"ר שההכנות לחג הסוכות, "זמן שמחתנו" תהיינה מתוך שמחה וטוב לבב, ע"י הוספה בענין השמחה, כולל ובמיוחד ע"י שמחות נישואין, ברית מילה (ועד"ז השמחה בלידת בת) ופדיון הבן, וכיו"ב.

ועוד והוא העיקר – שעוד לפני חג הסוכות חוגגים את שמחת הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ונשיא דורנו בראשנו, יחד עם השלוחים וכל המסייעים בהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה, בתוככי כל בני" בכל מקום שהם, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", וממשיכים בחגיגות שמחת בית השואבה בשמחה הכי גדולה בביהמ"ק השלישי.

וההתחלה בזה – תיכף ומיד ממש, בניגון ההקפות...

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן ניגון הקפות לאביו הרלו"צ ז"ל. ואח"כ צוה לנגן "לכתחילה אריבער".]

(משיחת ש"פ האדינו, י"ג תשרי ה'תשנ"ב)

מה לעשות כשנופלת לו מחשבה להפסיק לרקוד...

שמחה בכלל היא באופן של פריצת גדר, ועאכו"כ שמחת יו"ט שחיובה מן התורה, ובפרט שמחת יו"ט דחג הסוכות, "זמן שמחתנו" ש"שלוש שמחות כתיב בחג" – בודאי שצריכה להיות באופן של פריצת גדר, למעלה ממדידה והגבלה.

ולכל לראש – פריצת הגדרים וההגבלות שמגביל את עצמו שהנהגה כזו היא מתאימה עבורו והיא לפי כבודו והנהגה זו אינה מתאימה עבורו ואינה לפי כבודו – לא הכבוד שלו ח"ו, אלא כבוד התורה והחסידות שלמד וכו' וכו' – ה"ז דבר הכי פשוט (ובודאי אין צריך להאריך בזה) שצריך לפרוץ גדרים והגבלות אלו.

המשך בסוף עמוד 13.

(1) בהמקומות שמותר להכנס – כידוע פרטי ביאור לסי' ז"ך.

(2) ראה לקו"ש חכ"ג ע' 394 ואילך.

(3) צוואת הריב"ש סלה"ו וראה שם סמ"ב.

(4) מגילה כז, רע"א.

(5) ראה ע"ח ש"ד פ"ג. של"ד פ"ג. של"ה פ"א. אגה"ק תשא לג, יא.

(6) תשא לג, יא.

(7) ועד"ז ביהושע – שנקרא "נער", שמורה על הביטול.

(8) בשלח טז, ז-ח.

חלק בשמחה, ובאופן שאין צורך לזרז על כך שיש לשמוח.

ואדרבה – תראו דוגמא ח' לחבריכם, והילדות לחברותיהן כיצד צריך יהודי לשמוח ביו"ט בכלל ובחג הסוכות בפרט, וכן לראות ולדרוש מההורים, שיוסיפו בשמחה, עוד יותר מכפי שהיו שמחים עד עתה (אף שכבר שמחו ד' ימים).

וכיון שהשמחה נעשית יחד עם החברים וכו', הרי מצד "ואהבת לרעך כמוך" ה"ז מוסיף גם בשמחה, ועד שנעשה ה"ואהבת לרעך כמוך" דכל כלל ישראל, שמתאחדים כל השמחות שבכל מקום ומקום, ועי"ז מתגדלת השמחה של כל העם היהודי.

וזה נעשית ההכנה האמיתית לשמחה הגדולה ביותר שתהי' בקרוב ממש אצל כל העם היהודי – החל מהילדים הקטנים, וכן אצל ההורים והמחנכים, הסבים והסבתות,

שמחת עולמים, שמחה נצחית בגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש, ע"י משיח צדקנו.

(משיחת יוס ד' דחגה"ס ל"צבאות השם" ה'תשנ"ב)

אין להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי לקבלת פני משיח

. . ויש להוסיף ענין עיקרי בנוגע לשמחת בית השואבה בשנה זו – שצריכה להיות מתוך שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, **ששמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו!**

ופשוט, שאין להתבייש ח"ו לרקוד בגלוי, "לעיני כל ישראל", ועד לריקוד ברחוב לעיני כל באי עולם, לקבלת פני משיח צדקנו, ואדרבה: כשבא מישהו וישאל: "לשמחה מה זה עושה", ישיבו לו: וכי אינך יודע שנדפס בעיתונים **שמשיח כבר בא**, ותיכף בא לכאור"כ מאתנו, מכם, בתוככי כלל ישראל, ולוקח את כולם לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש, ושם ממשיכים בשמחת בית השואבה בתכלית השלימות.

וברוח זה צריכים לפעול בשמחת בית השואבה בכל המקומות כולם – שמביאים לכל המקומות את הבשורה הטובה והמשמחת **"שנה זה בא"**, שמשיח צדקנו בא, ולוקח את כל בני לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי.

אמנם, עפ"ז נשאלת שאלה:

כיון שבטוחים ש"הנה זה (משיח צדקנו) בא" ולוקח את כל בני לשמחת בית השואבה שבביהמ"ק השלישי – מהו הצורך לדבר ולעורר ע"ד ההכנות לעריכת חגיגות שמחת בית השואבה בכל מקום ומקום בחוץ לארץ!?

שאלה זו שאלו מכבר אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: היתכן שלאחרי ההכרזה "לאתר לתשובה לאלתר לגאולה", ו"עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקנו – תובע ודורש ושולח שלוחים לייסד חדרים וישיבות כו' במדינה זו ובשאר מדינות ברחבי תבל, בה

נשמה בגוף באופן נצחי

[. . מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחרי כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ז ויצאו די-חובת כל הענינים הבלתי-רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי⁹), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד"מאן¹⁰ דנפיל מדרג' איקרי כו"¹¹), ובמילא, ישנה מציאותו של משה – "גואל ראשון הוא גואל אחרון" – **נשמה בגוף באופן נצחי**.

ועד"ז בנוגע למ"ש בסוף פרשת השבוע "כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא" – **שעכשיו** יכנס משה רבינו לארץ, ולא עוד, אלא, שנפעל כן בכל אנשי הדור, כדאיתא במדרז"ל¹² בנוגע לדורו של משה שישו בו יחד עמו.

ולהעיר גם ממה שנאמר במזמור "לכו נרננה" שאומרים בקבלת שבת: "ארבעים שנה אקוט בדור גו"¹³, דור המדבר, שגם הם ישו בו ויכנסו לארץ ישראל, ומתוך שמחה וטוב לבב, באופן ד"לכו נרננה", החל מניגון של שמחה שינגנו עתה, ניגון עם תיבות, עד לניגון שלמעלה מתיבות, עד ל"קלא פנימאה" (ע"ד ובדוגמת הענין דתקיעת שופר¹⁴).

(משיחת ש"פ האזינו, שבת שובה התש"נ - בלתי מוגה)

- (9) שער התשובה ח"א ספ"ה (ה, ב). (12) במדב"ר פי"ט, יג.
 (10) זח"ג קלה, ב. (13) תהלים צה, יו"ד.
 (11) נוסף לכך שגם בשעתו לא ה' זה באופן של (14) ראה לקו"ת דרושי ר"ה נח, ד. ובכ"מ.
 ירידה, כי אם, "ויעל משה".

העולם הוא אחיזת עיניים בלבד!

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך"

. . ידוע הפתגם שבעל ההילולא די"ג תשרי נהג תמיד לומר: העולם אומר שכאשר אי אפשר ללכת מלמטה ("ארונטער") צריכים לעבור מלמעלה ("אריבער"), ואני אומר שלכתחילה יש לעבור מלמעלה – [ובלשונו הק':] **"לכתחילה אריבער"**.

והנה, ישנם כמה הוראות שניתן ללמוד מאימרה זו:

(א) כאשר הולכים מלמטה (לפי הסדר ד"ארונטער") ישנם חשבונות, ובמילא יש חילוקים בין אחד לשני, אבל כאשר הולכים מ"לכתחילה אריבער" לא רואים חילוקי דרגות (בין "ראשיכם שביכם" לבין "חוטב עציק" ו"שואב מימך"²) ואין שום חשבונות, אלא

(1) אגרות-קודש כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תריז. (2) ר"פ נצבים.

שמחה הכי גדולה למעלה משמחת בית השואבה

לחג הסוכות ישנה שייכות מיוחדת לגאולה, כיון שחג הסוכות הוא ע"ש "כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים",

וכשחוגגים את היו"ט מתכוננים לכך (כולם, החל מילדים קטנים, ועד למבוגרים ולזקנים ביותר) שכשם שהקב"ה הוציא את כל בני"מ ממצרים – כמו"כ גם עתה "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" בגאולה העשירית שתבוא תומ"י ממש – יוציא הקב"ה באופן ניסי "אראנו נפלאות", כאו"א מאתנו בתוך כלל ישראל מהגלות, באופן שאף יהודי אחד ויחיד לא ישאר בגלות...

וכמו"כ בנוגע לקיבוץ בני"מ מהגלות, ה"ז נעשה בנוגע לכאו"א בפרט – "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" ע"י הקב"ה בעצמו, שמוציאו יחד עם כל עניניו ("בכל מכל כל") מהגלות, "גזונטערהייט און פרייליכערהייט" בתכלית השלימות.

ואז מגיעים תיכף לארצנו הקדושה "עם ענני שמיא", מהר יותר מטיסה באוירון או נסיעה במכונית, ושם מביא הקב"ה כל אחד מבני"מ הקטנים והגדולים לבית המקדש שברושלים עיר הקודש, "מקדש אדני-כוננו ידך".

ושם תהי' שמחה גדולה ביותר, ע"ד שמחת בית השואבה שהיתה בעזרה בביהמ"ק, שהחלה בתחילת הלילה (מעל"ע) ונמשכה באופן ש"לא טעמו טעם שינה", כיון שהיו כ"כ עסוקים בשמחת החג והמקדש, שלא הי' זמן לישון, ויתירה מזו, שלא היתה כלל סברא אצל מישהו ללכת לישון כיון שבכל רגע ורגע היו חדורים כ"כ בשמחה, שלא היתה אף אפשרות לישון.

וכפי שגם ילד רואה, שכשישנו מאורע משמח בחייו שחודר בכל מציאותו ("דורך און דורך") – אזי לא שייך שירדם! וכך הי' בביהמ"ק אצל כל בני"מ בחג הסוכות.

וכן יהי' גם בקרוב ממש בגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהיו **בביהמ"ק השלישי** כל בני"מ שחיו בזמן ביהמ"ק הראשון, וכל אלו שחיו בזמן ביהמ"ק השני, וכל בני"מ שחיו לפני בנין ביהמ"ק הראשון, וכן כל בני"מ שבכל זמן הגלות – ע"י שהקב"ה לוקח את כולם ומעמידם בבת-אחת במצב של שמחה הכי גדולה שלמעלה גם משמחת בית השואבה – **שמחת הגאולה!**

"לא טעמנו טעם שינה" - גם ילדים וילדות

וההכנה לשמחה זו היא ע"י ההוספה בשמחת יו"ט, וע"י ילדי ישראל במיוחד, ובפרט בחג הסוכות שהוא היו"ט **השלישי**, שהוא סיום וחותרם הג' רגלים, ולכן גם הוזכר בתורה ג' פעמים ענין השמחה בקשר לחג הסוכות דוקא, שזה מראה שהשמחה צריכה להיות כדרך ג' פעמים.

וכאמור שהשמחה ע"י כאו"א מכם היא באופן של "לא טעמנו טעם שינה", אלא נוטלים

כולם משתווים – מ"ראשיכם שבטיכם" עד ל"חוטב עצי" ו"שואב מימך".

(ב) הוראה נוספת לכאו"א: כאשר קמים בבוקר, הדבר הראשון שצריך לעשות הוא – לומר "מודה אני לפניך כו", כלומר, בראש ובראשונה יש לדעת שעיקר המציאות היא אלוקות, ואזי אין צורך לערוך שום חשבונות, ואפי' חלקו בעולם לא נוגע לו, אלא הולכים בשיטה ד"לכתחילה אריבער" – שכל המציאות שלו היא אלוקות!

ואף שכתוב³ "חוקות שמים וארץ אשר שמת", זאת-אומרת שיש מציאות של עולם (ע"פ תורה) – אעפ"כ עליו לדעת שעיקר המציאות שלו היא אלוקות!

וזאת למדים מאברהם אבינו: כאשר הוא הלך למלאות את שליחותו של הקב"ה (לעקוד את יצחק בנו), לא ערך שום חשבונות כיצד ימלא את השליחות, אלא רק ידע שעליו להשלים את הכוונה העליונה. וגם כשבאמצע הדרך הופיע לפתע נהר⁴ – זה לא נגע לו, מכיון שעליו ללכת למלאות את השליחות, ואכן כאשר הגיע לנהר – התבטל הנהר ("געוואָרן אויס טייך")⁵! החשבון היחיד שלו הי' – שעליו למלאות את שליחותו של הקב"ה.

(ג) מזה גם למדים את ההוראה הבאה:

כאשר יוצאים לעולם, עלול האדם לטעון: כיצד ביכולתו לפעול בעולם, איך יוכל לגלות אלוקות בעולם⁶

ע"כ אומרים לו: צריכים ללכת מ"לכתחילה אריבער", ובמילא לא נוגעים כאן שום חשבונות. ומה שנראה שיש עולם – הרי זו **אחיזת עיניים בלבד** ("עס בלענדעט די אויגען")⁷!

והוראה זו – שאין להתפעל מהעולם – היא תיכף כשמגיעים מיום הכיפורים, שאז השטן אינו מקטרג כלל, ובמילא יורדים כל ההעלמות וההסתרים, ובכלל המעמד ומצב של בני ישראל ביום הכיפורים שהם **"כמלאכים"**⁸, שעומדים מלכתחלה למעלה מהעולם, ואזי לא הולכים באופן ד"מצב ארצה וראשו מגיע השמימה"⁹ – מלמטה למעלה, אלא רק מלכתחילה אריבער".

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן ואמר מאמר ד"ה "כי חלק הוי' עמו יעקב חבל נחלתו גו"¹⁰]

(תרגום חפשי משיחת ש"פ האדינו, י"ג תשרי ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

(3) ע"פ ירמ' לג, כה. וראה ויק"ר פ"ה, ד.

(4) ע"פ מדרש תנחומא וירא כב. נת' בארוכה בספר השיחות תשמ"ז ח"א ע' 265 ואילך. ע"ש.

(5) ראה מדרש תנחומא שם: "מיד ירד אברהם לתוך המים... כיון שהגיע עד חצי הנהר הגיע המים עד צווארו, באותה שעה תלה אברהם עיניו לשמים, אמר לפניו רבש"ע כו', מיד נער הקב"ה את המעין ויבש הנהר ועמדו ביבשה".

(6) מלשון העלם - לקו"ת שלח לז, ד ועוד (ראה

הנסמן בלקו"ש חל"ד ע' 211). המו"ל.

(7) וכמבואר בחסידות בכ"מ שמה שהעולם מראה עצמו למציאות, הוא שקר גמור (ראה סה"מ תרמ"ג ע' צה. ועוד).

(8) טווא"ח סתר"ו (מפרד"א פמ"ו). ועוד. - ראה הנסמן בלקו"ש חט"ז ע' 339.

(9) ויצא כח, יב.

(10) נדפס בסה"מ תשל"ב ע' 17 ואילך.